

nog niet komen vast te staan of het binnen de gemeente niet toch de raad is die de openbare bestemming (weliswaar vormvrij als het een weg betreft waarop de gemeente rechthebbende is) in het leven moet roepen. Naar mijn mening ligt dat niet zonder meer voor de hand, nu het geven van een openbare bestemming meer op de weg ligt van het college als dagelijks bestuur van de gemeente en dat bovendien bevoegd is privaatrechtelijke rechtshandelingen te verrichten namens de gemeente.

9. De eveneens in dit nummer gepubliceerde uitspraak ABRvS 26 september 2018, AB 2019/85, m.nt. L.J.A. Damen betreft een zaak over een verzoek tot onttrekking aan de openbaarheid van een weg. Ook in die zaak speelt (allereerst) de vraag of de desbetreffende weg openbaar is. De raad heeft zich op het standpunt gesteld dat dat het geval is en zich daarbij beroepen op een arrest van het Hof's-Hertogenbosch waarin het hof oordeelde dat de weg openbaar is. De Afdeling besteedt in haar uitspraak verder geen aandacht aan dat arrest, maar komt op grond van een eigen beoordeling wel tot dezelfde conclusie. In de hier besproken zaak ligt dat anders: het Hof's-Hertogenbosch heeft de openbaarheid nu juist niet bewezen geacht. De Afdeling laat zich daar echter niet door leiden en komt op grond van haar eigen beoordeling tot een andere conclusie: volgens haar is de weg wél openbaar doordat de Staat daaraan als rechthebbende voordat de weg aan de huidige eigenaar werd geleverd, een openbare bestemming heeft gegeven. Het oogt misschien wat merkwaardig dat twee gerechtelijke instanties die niet in dezelfde rechterlijke kolom functioneren, tot verschillende conclusies komen over dezelfde vraag. Gegeven het feit dat de Afdeling in deze zaak de openbaarheid van de weg waarop de last onder dwangsom betrekking heeft, dient te beoordelen, ligt het echter voor de hand dat zij zich bij dat oordeel niet laat leiden door het arrest van het hof. Het gaat hier om de bewijsvoering in de bestuursrechtelijke procedure die af kan wijken van die bij het hof, maar zelfs als het hof op grond van precies dezelfde documenten tot zijn oordeel gekomen zou zijn, doet dat niet af aan het feit dat de Afdeling uiteindelijk haar eigen beoordeling daarvan moet maken.

J.H.A. van der Grinten

AB 2019/87

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

21 februari 2018, nr. 201604088/1/A3

(Mrs. H.G. Lubberdink, B.P. Vermeulen, J.Th. Drop)

m.nt. T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

Art. 8 EVRM; art. 1:2 lid 1, art. 1:3 lid 3 Awb

ECLI:NL:RVS:2018:590

Handhavingsverzoek. Verwijderen beveiligingscamera's. Privacy. Belanghebbende. Geen bijzonder individueel belang. Art. 8 EVRM noodzaak niet tot aanname belanghebbendheid.

Op het industrieterrein De Munt te Emmeloord zijn beveiligingscamera's op gemeentegrond langs de openbare weg geplaatst. Appellante heeft met haar voertuig langs de beveiligingscamera's gereden, hetgeen die camera's hebben opgenomen. Als gevolg van die opnames voelt appellante zich in haar privacy aangetast. Om die reden heeft zij een verzoek om handhaving ingediend strekkende tot verwijdering van de camera's wegens overtreding van de privacywetgeving.

Een verzoek om handhaving is slechts een aanvraag in de zin van art. 1:3 lid 3 Awb, indien dit verzoek door een belanghebbende is gedaan. Daarom staat in dit geschil centraal het antwoord op de vraag of appellante belanghebbende is als bedoeld in art. 1:2 lid 1 Awb, bij het door haar ingediende verzoek om handhaving strekkende tot verwijdering van de beveiligingscamera's op het industrieterrein De Munt.

Vaststaat dat appellante niet woont of werkt in het gebied waarin de camera's zijn geplaatst. Zij heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij is noodzaak duurzaam en op gezette tijden in het gebied te verblijven. Ook is zij geen gerechtigde ten aanzien van een onroerend goed in het gebied. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank dan ook terecht geoordeeld dat appellante geen bijzonder individueel belang heeft bij haar handhavingsverzoek strekkende tot verwijdering van de geplaatste camera's. Dat zij de beveiligingscamera's regelmatig passeert wegens familiebezoek, is, zoals de rechtbank terecht heeft geconcludeerd, ontoereikend voor het oordeel dat zij niettemin als belanghebbende in de zin van art. 1:2 Awb dient te worden gekwalificeerd.

De Afdeling ziet evenmin aanleiding voor het oordeel dat de door appellante ingeroepen bepalingen over het recht op eerbiediging van het privéleven – in het bijzonder art. 8 Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden (hierna: EVRM) — niettemin noodzaken tot het aannemen van belanghebbendheid. De Afdeling overweegt daartoe dat het cameratoezicht in dit geval plaatsvindt in een beperkt gebied, namelijk het industrieterrein De Munt. Tevens passeert appellante de betreffende beveiligingscamera's op incidentele basis en is het toezicht niet op haar persoon gericht. Verder is het de Afdeling uit de dossierstukken gebleken dat de uit het cameratoezicht verkregen informatie slechts gedurende een korte termijn wordt bewaard en daarna automatisch wordt vernietigd. Ter zitting heeft het college daarover nog verklaard dat de beelden van de camera's slechts worden geraadpleegd in geval van incidenten. Bovendien is het voor passanten voorzienbaar dat het cameratoezicht plaatsvindt, omdat zij daarvoor worden gewaarschuwd door middel van bebording aan het begin en aan het einde van het gebied. Aldus kunnen zij het cameratoezicht in de publieke ruimte redelijkerwijs verwachten. Gelet op dit samenstel van factoren, vindt met de plaatsing van de camera's in het betrokken gebied en de verwerking van de door deze camera's geregistreerde gegevens die voortvloeit uit het incidenteel passeren van die camera's, naar het oordeel van de Afdeling geen inmenging plaats in de uitoefening van het recht op het privéleven van appellante. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt de aangevallen uitspraak.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de mondelinge uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 15 april 2016, 15/6393 (aangevallen uitspraak) in het geding tussen:

Appellante,
en

Het college van burgemeester en wethouders van Noordoostpolder.

Procesverloop

Bij brief van 4 juni 2015 heeft het college gereageerd op een verzoek om handhaving van appellante, strekkende tot verwijdering van beveiligingscamera's, geplaatst langs de Marknesserweg en de Kuinderweg te Emmeloord.

Bij besluit van 3 november 2015 heeft het college het door appellante daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij mondelinge uitspraak van 15 april 2016 heeft de rechtbank het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het proces-verbaal van deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak heeft appellante hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 mei 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door gemachtigde, en het college, vertegenwoordigd door P. Smit, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Op het industrieterrein De Munt te Emmeloord, te weten op de Marknesserweg en de Kuinderweg, zijn beveiligingscamera's op gemeentegrond langs de openbare weg geplaatst. Appellante heeft met haar voertuig langs de beveiligingscamera's gereden, hetgeen die camera's hebben opgenomen. Als gevolg van die opnames voelt appellante zich in haar privacy aangetast. Om die reden heeft zij een verzoek om handhaving ingediend strekkende tot verwijdering van de camera's wegens overtreding van de privacy-wetgeving.

Besluitvorming

2. Het college heeft op dat handhavingverzoek gereageerd bij brief van 4 juni 2015. In die brief heeft het college uitgelegd dat appellante, om een verzoek tot handhaving te kunnen doen, belanghebbende dient te zijn bij dat verzoek. Omdat niet is gebleken dat appellante woont of werkt in het gebied, of daar wegens een andere reden duurzaam verblijft, is zij, volgens het college, geen belanghebbende. Zij onderscheidt zich namelijk niet van willekeurige andere mensen die het gebied bezoeken of passeren, aldus het college. Daarom heeft het college het handhavingverzoek van appellante niet als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aangemerkt en heeft het geen inhoudelijke beslissing genomen op haar verzoek.

2.1. Het college heeft dit standpunt gehandhaafd bij het besluit op bezwaar van 3 november 2015. Het college heeft het bezwaar van appellante dan ook niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet is gericht tegen een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

De aangevallen uitspraak

3. De rechtbank heeft het college in zijn standpunt gevolgd. Zij heeft geoordeeld dat het feit dat appellante als regelmatige passant wordt gefilmd door de camera's en dat daarbij ook het kenteken van haar auto wordt gefilmd, niet betekent dat zij een bijzonder, individueel en rechtstreeks belang heeft bij het verzoek aan het college een besluit te nemen omtrent de beveiligingscamera's. Zij onderscheidt zich daarmee onvoldoende van andere weggebruikers die de camera's passeren, aldus de rechtbank.

Het geschil in hoger beroep

4. Appellante kan zich niet verenigen met het oordeel van de rechtbank. Zij voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat zij zich in haar privacy voelt aangetast als gevolg van de beveiligingscamera's. Het kenteken van haar auto is een privacygevoelig gegeven en dat gegeven wordt zonder toestemming opgeslagen. Verder is niet inzichtelijk hoe met deze beelden wordt omgegaan. Ook worden de beelden vastgelegd door onbevoegde personen die hiervoor geen mandaat hebben van de politie dan wel het college, aldus appellante. Zij heeft zich daarbij op verschillende bepalingen uit nationale en internationale regelgeving beroepen.

De rechtsvraag

5. Artikel 1:3 van de Awb luidt als volgt:

“1. Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

2. Onder beschikking wordt verstaan: een besluit dat niet van algemene strekking is, met inbegrip van de afwijzing van een aanvraag daarvan.

3. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen.
(...).”

Artikel 1:2, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:

“1. Onder belanghebbende wordt verstaan: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.”

6. Een verzoek om handhaving is slechts een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb, indien dit verzoek door een belanghebbende is gedaan. De reactie op zo'n verzoek ingediend door een belanghebbende, is vervolgens een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

7. Daarom staat in dit geschil centraal het antwoord op de vraag of appellante belanghebbende is als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, bij het door haar ingediende verzoek om handhaving strekkende tot verwijdering van de beveiligingscamera's op het industrieterrein De Munt.

Belanghebbende

8. Vaststaat dat appellante niet woont of werkt in het gebied waarin de camera's zijn geplaatst. Zij heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij is genoodzaakt duurzaam en op gezette tijden in het gebied te verblijven. Ook is zij geen gerechtigde ten aanzien van een onroerend goed in het gebied. Naar het oordeel van de Afdeling

heeft de rechtbank dan ook terecht geoordeeld dat appellante geen bijzonder individueel belang heeft bij haar handhavingsverzoek strekkende tot verwijdering van de geplaatste camera's. Dat zij de beveiligingscamera's regelmatig passeert wegens familiebezoek, is, zoals de rechtbank terecht heeft geconcludeerd, ontoereikend voor het oordeel dat zij niettemin als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb dient te worden gekwalificeerd.

Het recht op respect voor het privéleven

9. De Afdeling ziet evenmin aanleiding voor het oordeel dat de door appellante ingeroepen bepalingen over het recht op eerbiediging van het privéleven – in het bijzonder artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) – niettemin noodzaken tot het aannemen van belanghebbendheid. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

10.1. De Afdeling stelt voorop dat de in het gebied geplaatste camera's in elk geval de kentekens van passerende voertuigen verwerken. Dat met gegevens als een kenteken, merk en type van een voertuig de mogelijkheid bestaat een bepaald persoon te identificeren en deze gegevens daarmee als persoonsgegevens zijn te kwalificeren (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:254), brengt echter niet met zich dat appellante reeds om die reden in het licht van artikel 8 van het EVRM als belanghebbende moet worden gekwalificeerd. Daarvoor is van belang of door het met beveiligingscamera's registreren van het passeren van de betreffende camera's en de op basis daarvan verrichte verwerking een inmenging plaatsvindt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

10.2. Zoals volgt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie bijvoorbeeld EHRM, *Perry/het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 17 juli 2003, § 40, ECLI:CE:ECHR:2003:0717JUD006373700), dient

normaal gebruik van beveiligingscamera's op straat een legitiem en voorzienbaar doel en leidt dit niet zonder meer tot een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven. Dat met de plaatsing van deze beveiligingscamera's verkregen persoonsgegevens in de vorm van kentekens van voertuigen worden verwerkt, leidt naar het oordeel van de Afdeling evenmin zonder meer tot zo'n inmenging. Om een dergelijke inmenging in de uitoefening van het recht op het privéleven aan te nemen is een aantal uit de rechtspraak van het EHRM af te leiden (zie bijvoorbeeld EHRM, *Uzun /Duitsland*, arrest van 22 september 2010, ECLI:CE:ECHR:2010:0902JUD003562305), factoren van belang. In de eerste plaats is in dit kader een belangrijke factor de redelijke verwachting van een persoon dat zijn privéleven in de publieke ruimte in het geding is. Verder is van belang in hoeverre de gegevens een bepaalde persoon betreffen, in hoeverre de gegevens worden verwerkt en gebruikt en of ze worden gepubliceerd op een wijze die verder gaat dan wat gewoonlijk voorzienbaar is. Ook de duur van de opslag van de persoonsgegevens is in deze context van belang.

Het cameratoezicht vindt in dit geval plaats in een beperkt gebied, namelijk het industrieterrein De Munt. Zoals hiervoor onder 8 is overwogen, passeert appellante de betreffende beveiligingscamera's op incidentele basis en is het toezicht niet op haar persoon gericht. Verder is het de Afdeling uit de dossierstukken gebleken dat de uit het cameratoezicht verkregen informatie slechts gedurende een korte termijn, te weten een periode van 7 dagen, wordt bewaard en daarna automatisch wordt vernietigd. Ter zitting heeft het college daarover nog verklaard dat de beelden van de camera's slechts worden geraadpleegd in geval van incidenten. Bovendien is het voor passanten voorzienbaar dat het cameratoezicht plaatsvindt, omdat zij daarvoor worden gewaarschuwd door middel van bebording aan het begin en aan het einde van het gebied. Aldus kunnen zij het cameratoezicht in de publieke ruimte redelijkerwijs verwachten. Gelet op dit samenstel van factoren, vindt met de plaatsing van de camera's in het betrokken gebied en de verwerking van de door deze camera's geregistreerde gegevens die voortvloeit uit het incidenteel passeren van die camera's, naar het oordeel van de Afdeling geen inmenging plaats in de uitoefening van het recht op het privéleven van appellante.

10.3. De Afdeling komt tot de slotsom dat de door appellante ingeroepen bepalingen niet noodzakelijk tot een ruimere uitleg van artikel 1:2 van de Awb.

Conclusie

11. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.
12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. De hier opgenomen uitspraak laat (nogmaals) zien dat fundamentele rechten uit het EVRM in voorkomende gevallen kunnen leiden tot uitbreiding van het belanghebbendebegrip uit art. 1:2 lid 1 Awb. Zie eerder bijvoorbeeld: ABRvS 21 november 2007, AB 2008/9, m.nt. De Waard (*T-Mobile*); ABRvS 5 september 2007, AB 2008/4, m.nt. De Waard; ABRvS 19 september 2012, AB 2013/265, m.nt. De Jong & Schuurmans; ABRvS 21 augustus 2013, AB 2013/315, m.nt. Tolsma. Zie daarover ook recent de conclusie van raadsheer A-G Widdershoven, ECLI:NL:CRVB:2018:3474.

2. Tegelijkertijd laat de uitspraak zien dat dit niet heel snel aan de orde is. Waar gaat het kort en goed om. Appellante heeft verzocht om verwijdering van beveiligingscamera's geplaatst langs de openbare weg bij een industrieterrein, waar zij regelmatig met de auto langs rijdt. Zij stelt dat zij hierdoor in haar privacy, zoals beschermd door art. 8 EVRM, wordt aangetast. Het kenteken van haar auto is immers een privacygevoelig gegeven dat zonder toestemming wordt opgeslagen en bovendien is niet duidelijk hoe met deze gegevens wordt omgegaan.

3. De Afdeling is van oordeel dat appellante geen bijzonder individueel belang bij de verwijdering van de camera's heeft, nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij genoodzaakt is om duurzaam en op gezette tijden in het gebied te verblijven. Ook ziet de Afdeling geen aanleiding tot het aannemen van belanghebbendheid op grond van art. 8 EVRM. Onder verwijzing naar relevante factoren uit de Straatsburgse rechtspraak overweegt de Afdeling dat het cameratoezicht plaatsvond in een beperkt gebied, appellante slechts op incidentele basis passeerde, het toezicht niet op haar persoon was gericht, de gegevens slechts zeven dagen werden bewaard en vervolgens automatisch vernietigd en alleen in geval van incidenten werden geraadpleegd. Bovendien was het cameratoezicht voorzienbaar voor appellante, nu dit op de weg duidelijk was aangekondigd. Dit alles bij elkaar was reden voor de Afdeling om geen inmenging in de uitoefening van het privéleven van appellante aan te nemen.

en daarmee geen ruimere uitleg van het belanghebbendebegrip van art. 1:2 Awb.

4. Met deze benadering kan worden ingestemd, zij het dat het opmerkelijk is dat de Afdeling niet verwijst naar de uitspraken van de belastingkamer van de Hoge Raad van 24 februari 2017 (AB 2018/27, m.nt. Barkhuysen en Van Emmerik) waarin de hoogste belastingrechter onder verwijzing naar dezelfde Straatsburgse oordelen als waarnaar de Afdeling verwijst van oordeel was dat er wel een inmenging was in het privéleven van weggebruikers en belastingplichtigen door het stelselmatig opslaan van kentekengegevens zonder de hiervoor op grond van art. 8 lid 2 EVRM vereiste specifieke wettelijke grondslag. Die uitspraken laten zien dat niet elke observatie in de openbare ruimte leidt tot een inmenging in het privéleven. De Hoge Raad geeft een lijstje met criteria waaraan moet zijn voldaan wil daarvan sprake zijn. Van belang is – in de woorden van de Hoge Raad zelf – dat het hier niet gaat om één of enkele waarnemingen in de openbare ruimte, maar om het systematisch verzamelen, vastleggen, bewerken en jarenlang bewaren van gegevens over de bewegingen van voertuigen op diverse plaatsen in Nederland, op een zodanige wijze dat die gegevens aan de hand van het kenteken tot een bepaald voertuig en daarmee (in beginsel) tot een bepaalde persoon kunnen worden herleid, en waarbij het doel (mede) is om aan de hand van een analyse van die gegevens per voertuig een beeld te krijgen van de verplaatsingen daarvan gedurende een jaar. Doorslaggevend lijkt daarmee het systematische karakter van het verzamelen en bewaren van gegevens alsmede de herleidbaarheid daarvan tot personen met als doel inzicht te verkrijgen in hun verplaatsingen. De Afdeling verricht in de hier opgenomen uitspraak dezelfde toets en concludeert – als gezegd – dat het slechts gaat om een incidentele, voorzienbare observatie, waarbij de gegevens slechts gedurende een korte termijn van zeven dagen worden bewaard en slechts in geval van incidenten worden geraadpleegd.

5. Uit de uitspraak van de Afdeling volgt dus ook dat wanneer er wel (naar Straatsburgse maatstaven) sprake is van cameraobservatie met de bedoelde grotere impact, zodanig dat er een inmenging is in het recht op privéleven van art. 8 EVRM, er dan ook sprake is van belanghebbendheid en daarmee van een wel serieus te behandelen aanvraag tot verwijdering. Dat is een juiste uitkomst, temeer omdat anders de burgerlijke rechter de betreffende persoon in een vordering tot verwijdering ontvankelijk zou verklaren.

T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

AB 2019/88

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

12 december 2018, nr. 16/5181 WIA

(Mr. H.G. Rottier)

m.nt. A.C. Hendriks

Art. 56 WIA

ECLI:NL:CRVB:2018:3951

WIA-uitkering terecht geweigerd. Door UWV ingeschakelde deskundige onderschrijft conclusies verzekeringsartsen UWV.

Als uitgangspunt geldt dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke, door hem ingeschakelde deskundige kan volgen, indien de door deze deskundige gebezigde motivering hem overtuigend voorkomt. Deze situatie doet zich hier voor. Het deskundigenrapport geeft blijk van een zorgvuldig onderzoek. De deskundige komt in haar rapporten van 20 november 2017 en 29 januari 2018 gemotiveerd tot de conclusie dat er op de datum die in deze zaak in geding is geen aanleiding bestaat voor meer beperkingen vanwege het moeten nemen van rust, noch voor een verdergaande urenbeperking dan door de verzekeringsartsen van het UWV is aangenomen. Daarbij is van belang dat de deskundige alle beschikbare medische informatie, waaronder het rapport van Niewold en de brief van klinisch psycholoog R. Buckers van 12 juli 2016, in haar beoordeling heeft betrokken. De uitleg van betrokkene dat het gedoseerd werken zoals Niewold dit heeft bedoeld niet hetzelfde is als gedoseerde activiteiten verrichten waar de deskundige vanuit gaat wordt niet gevolgd. Evenmin wordt het standpunt van betrokkene dat de door Niewold genoemde beperkingen ten aanzien van het vasthouden en verdelen van de aandacht in een urenbeperking verdisconteerd zouden moeten worden gevolgd. Daargelaten dat in de FML op verschillende items rekening is gehouden met de concentratieklachten van betrokkene, heeft Niewold juist kenbaar gemaakt dat in hoeverre uit preventief oogpunt nog een urenbeperking aangenomen dient te worden, ter verdere beoordeling aan een verzekeringsarts wordt overgelaten. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft voldoende gemotiveerd dat het erom gaat dat, uitgaande van de in de FML opgenomen beperkingen, er geen medische noodzaak is voor extra (tussentijdse) rustmomenten en dat geen aanleiding bestaat voor een verdergaande urenbeperking dan de urenbeperking van maximaal 8 uur per dag en maximaal 40 uur per week. Op grond van de conclusie van de deskundige over gedoseerde belasting waarbij een medische noodzaak tot het nemen van volledige rust ontbreekt is door de